Ukrainian Catholic Youth Organization

НАША БУДУЧНІСТЬ
OUR FUTURE

ОРГАН У. К. Ю. В АЛБЕРТІ

Рік II. Число 2. Мондер, Алберта Лютень, 1946.

Щирі Робітниці для Парохії в Борщеві

Знимка представляє дівчат, що взяли участь у карнавалі в Борщеві минулої осени. Стоять з ліва: панна Леся Романюк, що одержала третю нагороду; панна Йосифа Білик, королева; панна Оля Депутан, княгиня; панна Паранька Рурка, одержала четверту нагороду. Опис карнавалу був поданий передше.

НАША БУДУЧНІСТЬ
Орґан Українського Католицького Юнацтва в Алберті.
Виходить раз у місяць.
Річна передплата: 50 центів.
Адреса Редакції:
"OUR FUTURE"
Box G. Mundare, Alberta.
Адреса Управи:
Ukrainian Catholic Youth
8820 - 111 St., Edmonton, Alta.

У боротьбі за ідеали

Що таке ідеал

Кожній людині Бог дав серце, а в серце вливає різні бажання. Крім головного й найбільшого бажання людського серця — бути щасливим— люди хочуть і стараються зробити щось доброго. Бо добрі діла ушляхотнюють нас самих, роблять нас щасливими й додатно впливають на других. Чимбільше хто виконує добрих діл, тимкраще може він розвинути свої здібности, тимбільше бажає він вищих річей. А тих, що бажають виконати богато взнеслих діл, називаємо ідеальними людьми. Ідеал, це ціль і спонука, що задля них ми виконуємо щось взнеслого, високого.

Вже в ранній молодости можна пізнати хто до чого стремить. Та дуже часто наші стремління є сліпі, наші бажання пусті. У наслідок цього людина стає короткозора, самолюбна й безідейна. Якраз ідеал має силу розбудити в душі запал до доброго, він одинокий може піднести людину на дусі та заохотити її, щоб вона працювала для ідеї.

Найвищий ідеал для людини

Найвизначніший бесідник на цім континенті, Отець Шін, недавно проголосив через радіо світові причини чому цей модерний світ мимо досвіду, мимо високої науки й винаходів котиться до упадку. По думці Отця Шіна люди не зазнають ані гаразду ані спокою тому, бо стратили зперед очей одинокий, найвищий ідеал — **працювати для Бога й для свого народу.** Іншими словами хто хоче зробити богато добра, хто хоче бути щасливий і бажає причинитися до щастя других, той мусить працювати на славу Божу й на користь народу. Очевидно. Бо ніхто з людей не може обняти більшого кругу ділання, не може займатися чимсь вищим, як вказує вищезгаданий ідеал. Ця взнесла ідея є мов та провідна зоря для великих людей всіх народів. Хто працює для цеї ідеї, той сповняє свій найвищий обовязок зглядом свого Творця і своєї нації. А хто паде жертвою у цій боротьбі за найвищий ідеал, той стає мучеником, стає народнім героєм.

Без ідеалу нема праці

Великий і найстрашніший експеримент, послідна світова війна, є наглядним доказом, що ані людський розум ані мілітарна сила не можуть вивести народи з нещастя, коли бракує цеї спільної ідеї — **працювати на славу Божу й для свого народу.** Богато провідників хотіли працювати для народу без Бога, без вищих спонук. І до чого вони дійшли? — Закінчили руїною.... Гарним взірцем праці для Бога й народу є бездоганний іспанський, Ген. Франко, що до цеї пори не зійшов ні троха з доброї дороги. Його праця і заслуги справді є великими перед Богом і людьми.

Фальшиві кличі

Богато зла в світі спричинюють ті, що не працюють, але ще більше ті, що кидають фальшиві кличі. Сьогодні маємо богато енерґійних працівників, що посвячують навіть ціле своє життя, щоб зводити людей з дороги. Вони кидають фальшиві кличі на те, щоб збаламутити нарід. Кілько в нас у Канаді нині є одиниць на полі релігійнім і політичнім, що стратили ту зірку — ідеал. І для якої ідеї вони працюють?.... Вони стали поклонниками новомодного Ваала, йдуть самі й провадять других на загибель. Бідні вони....

Ідейне католицьке юнацтво

Щоб стати в обороні Божого права й прав свого народу, ми укра-

(Продовження на стороні 14-ій)

Наш отець Парох і ми...

Надто часто трапляється, що в товариствах всю працю виконує тільки одна особа. Ми все на ню спихаємо й вимагаємо, щоб вона те все робила як найкраще. А ми із нашої сторони тільки чекаємо нагоди, щоб критикувати, або добре посміятись, як що тільки щось не вдасться. В своїй щирости зглядом такої особи ми її лишаємо свобідно волю, а навіть часами і кредит за гарно виконане діло. Таке буває й в наших відділах УКЮ.

В кожнім відділі УКЮ маємо провідника, нашого отця Пароха. Він є, і повиннен бути тільки нашим модератором, то є спинювати нас, щоб ми за далеко не зайшли. Але часто є так, що замість помагати членам своєю порадою, добрим словом, отець Парох мусить робити всю роботу, як тільки хоче, щоб даний відділ бодай сяк так животів.

І то трохи розуміється. Звичайно ми кажемо собі, що він на тім всім ліпше розуміється як ми й тим самим ліпше справу поведе. Це річ певна. Та ж він вже має досвід і певний спосіб праці, що про нього ми може навіть і не думаємо. Але, якщо воно так завжди буде, що всю роботу буде робити за нас наш отець Парох, то ми ніяк не виробимось на правдивих провідників, що ними ми маємо колись стати.

Якщо ми будемо накопичувати на нашого отця Пароха всі дрібнички, як на приклад: справу скликувати збори, їх переводити, піддавати різні пляни, їх переводити в діло, говорити увесь час зборів, і так дальше. Якщо замість брати живу участь на зборах, ми будемо собі тихенько сидіти або навіть потрапимо збитки робити, то ми не можемо сподіватись жадного правдивого успіху. Як що ми будемо все відпускати отцеві Парохові, щоб він журився різними підприємствами й забавами, що ними самі мали б заниматись, то коли ж він знайде час, щоб працювати умово, щоб в молитві відживити свою душу, щоб роздумати й дати тим, що до нього приходять, відповідні вказівки що до їхнього душевного стану?

Много є таких речей, що ми самі могли б зробити для кращого життя нашого відділу. А те все лежить як є, тому, що отець Парох не має часу до того взятись. — Хтож на зборах замітає залю, складає крісла, приготовляє все, що треба? — Ніхто інший тільки отець провідник... А що ж ми робимо? Нічого надзвичайного. Дивимось, або із чемности навіть дивитись не хочемо—боїмось, щоб і нас до роботи не запрягли. Чи не так воно буває? — А що до самої роботи в відділі, то нема що говорити. Отець Парох мусить ввесь час рухатись, працювати. Де не подивись там побачиш працю його, бо ніхто інший не хоче взятись до роботи.

УКЮ належить до нас українських католицьких юнаків. До нас належить праця, орґанізування всякого підприємства, впорядкування нашої праці... А отець Парох має тільки уважати, щоб ми в нашій ревності задалеко не забігли.

Ми маємо отця Провідника на те щоб він нам помагав, нас підтримував, щоб давав нам Господа Бога й щоб відновляв наші душі, коли там назбирається чимало різного бруду.

Радьмося його; поступаймо після його вказівок; користаймо з його думок.

Але самі прикладаймо руки до праці. А тоді побачимо, що наш відділ буде направду жити, бо в нім все буде в порядку.

February is the Catholic Press Month. Do all you can to support it. You need it and it needs your support. So send in your subscription along with one or two for your friends. This is just the time for it.

Історія Одної Дівчини

До найкращих і найцікавіших і без найменшого сумніву правдивих історій минулих часів належить історія про пригоди одної сільської дівчини — Бернедети Субіру. Про неї багато писали по часописах; її життя описане в грубих книгах; її пригоди нині висвітлюють величавими фільмами. Для наших читачів подаємо короткий перебіг гарного життя і чудесних пригод цеї вибраної дівчини.

Діялося це в місточку Люрді, в південній Франції. Одного зимового пополудня, в місяці лютім, 14-літна Бернадета, вернувши зо школи, пішла зо своєю сестричкою й ще одною приятелькою, щоб назбирати трохи ріща для палива до дому. Вони прийшли до річки, що не була глубока й обі товаришки роззулися та перебрили на другий бік. Але Бернадета, що слабувала на астму, боялася, щоб не перестудитися зимною водою й тим пошкодити собі ще гірше. Сіла й не знала що діяти. Вкінці рішилася таки піти за товаришками. Скинула черевики . . . вже почала стягати панчохи . . . аж нараз почула кругом себе шум наче від вітру. Вона перелякана почала оглядатися. Єї зір прикувала недалека печера, що перед нею росла дика рожа, котра тепер дивним дивом вигиналася на всі боки — хоч не було вітру. Бернадета зразу думала, що це якийсь привид й почала протирати свої очі, але місто пробудження, побачила в глубині печери Особу — молоденьку Паню вбрану на біло, опоясану синєм поясом. Схвильована дівчина не могла відірвати свого зору від Неї. Мимоволі падає на коліна. . . витягає з кишеньки свою маленьку, чорну вервичкv й починає молитися. . . Підносить очі й бачить як ця Пані собі пересуває зернятка гарної наче перлинної коронки . . . Скінчила Бернадета проказувати свою коронку, в послідне склонила з Панею свою голову. . . й сейчас ця Пані зникла. Так відбулася перша поява цієї Пані, що пізніше на запит Бернадети сказала, що Вона є Непорочне Зачаття.

День за днем Бернадета приходила до печери й кожного разу небесна Пані витала єї. І як можна сподіватися, люди зразу казали, що це тільки якісь привиди - галюцінації, однак багато з них ішли з цікавости за тою дівчиною до печери. І хоч вони не могли бачити тої Пані, то коли дивилися на Бернадету, як вона клячала в захопленні й глядiла в печеру, мусіли признати, що вона так може поводитися тільки з небесним гостем. І багато з них, що приходили насміхатися, залишалися й молилися разом з Бернадетою. Навіть власти цивільні забороняли доступ до тої ґроти, але якась надземська сила тягнула Бернадету до того місця.

Аж 18 разів зявлялася Преч. Діва Бернадеті, молилася з нею, оповідала якісь таємничі річі, що про них Бернадета нікому не говорила. Тільки те сказала всім, що Пані хоче, щоб усі люди робили покуту, зарядили сюди процесії й вкінці щоб збудували на тім місці каплицю.

Підчас одного з зявлень Матери Божої, Бернадеті сказано було пошпортати суху землю перед ґротою. І коли вона зробила так, струя води виплила звідтам яка тече й по нинішний день. Це бачило багато людей. Тоді скупали в тій воді малу, вмираючу дитину й вона відразу стала здорова. А інший чоловік, що був уже від довшого часу сліпий, умив у тій воді очі й сейчас прозрів. І багато інших чудесних уздоровлень слідувало потім.

Вже в 1876 році збудували там прекрасну церкву. Але незабаром вона показалася замала. Збудували другу низше цеї. А тепер вдійсности є аж три величезних церкві, одна висше другої, на цім освяченім Марією місці. А їх стіни майже закриті медалями, кулями, палицями та іншими відзнаками, а всі вони засвідчають про чудесне уздоровлення дізнане кимсь у цім святім місці.

(Докінчення на стороні 5-ій)

Дівчатам чи Хлопцям?

ЧИ РЕЛІҐІЯ ЛИШ ДЛЯ ДІВЧАТ? Багато молодих хлопців думають, що реліґія є тільки для дівчат і жінок, а не для мущин. Через це вони і мало коли до церкви приходять, приходять пізно і виходять багато скорше. І навіть тоді, коли вони є в церкві, вони виявляють свою байдужність. Вони все найблизші до дверей, клячать на однім коліні і прибирають вигідніші позиції. Коли приступають до св. Причастя то мимо великого старання, вони не можуть знайти місця для своїх рук. Побожно зложити їх, як це роблять дівчата, вони думають що їм не пасує. Коротко кажучи, хлопці уважають реліґію і все, що з нею звязане, за річ питому жінкам і тому дуже не люблять, щоб їх хтось уважав за "побожних".

АНУ СПРОБУЙТЕ ВАШУ РЕЛІҐІЮ! Хлопці! Спробуйте зрозуміти свою реліґію і тоді самі побачите, що вона вимагає більше мужности і відваги, ніж ви собі уявляєте! Бути реліґійним не значить тільки ходити до церкви і молитися. Реліґія має багато трудних законів і приписів. А як їх не виконувати, то й молитва і ходження до церкви цілком безвартісні. Сконтролюйте свій характер, а пізнаєте в нім свої слабі сторони, як самолюбство, впертість, змисловість, неправдомовність і багато інших негарних прикмет. Щоб їх позбутися треба немало відваги, жертви, самопокаяння і завзятої боротьби. А це є завданням твоєї реліґії, щоб тебе виробити на чесного молодця. Реліґійний молодець — це щось дуже гарного, це правдивий воїн Христовий; а нереліґійний — це слабодух, боягуз, що живе без вищої ціли і ціле життя переводить на пустотах. Через це він тратить почуття обовязку і стає не рідко ганьбою своєї родини і згіршенням другим. А до того не треба великої відваги; треба лиш вмовити в себе, що реліґія є тільки для дівчат і жінок, а скоро дійдеш до того, що всі і ти сам будеш встидатися себе.

ДІВЧАТА не повинні занадто журитися тим, що часом хлопці сміються з них тому, що вони реліґійні. Буває і таке, що коли дівчина згадає хлопцеві про реліґію чи церкву, то він кпить собі з того. Але в дійсності не все хлопці думають про дівчат так, як нераз видається. Бо чому хлопці так обсервують дівчат? Чи тільки тому, що вони гарні? Ні. Хлопці майже всі є тої думки, що кожна дівчина повинна бути доброю й чесною. В їхніх очах ніщо не є таким понижаючим як дівчина з гарним лицем і волоссям, а лихими прикметами. Кожний молодець з природи шанує й поважає чесну дівчину. Така дівчина все знаходить належне трактовання зі сторони мущин. Вона має на них небувалий вплив і нерідко таким способом змушує їх до наслідування її на дорозі чесноти і побожности.

ІСТОРІЯ ОДНОЇ ДІВЧИНИ

(Продовження зо сторони 4-тої)

Тільки за перших 50 літ по появі Марії в Люрд, записано було в книжках більше як 4,000 чудес. А кілько з них зовсім не записали. І по нинішний день дізнають у цім місці многі люди потіхи, полекші, уздоровлень так тілесних як і душевних від нашої Цариці й небесної Матери Непорочної Діви Марії.

А що сталося з Бернадетою? Коли вже вибудували святиню, відбувались процесії — де ж була ця покірна, Преч. Дівою вибрана пастушка? Не далеко — бо в Згромадженні Сестер Милосердя, що мешкали в поблизькому місці. Тут Бернадета стала сестрою. Спокійно переживала роки доки еї Паня не взяла її до себе — до неба. Вмерла 1879 року, проживши всього тільки 39 літ. А 60 літ опісля св. Церква причислила сестру Марію Бернадету Субіру до лика святих. Так закінчилося життя тої, що еї вже на землі Преч. Діва так дуже полюбила.

Тайни успішного життя

Многі є річи, що роблять життя не тільки щасливим, але й корисним так нам самим як і другим. Велику ролю у цім відіграє наша релігія. Однак на цім місці вичислимо кілька чисто людських, природних чинників, що нашому життю надають великого значіння.

1. Перша конечна річ до хосенного і вдатного життя є чесність збудована на вірі в Бога, бо на чім іншім її сильно покласти не можливо: завалиться.

2. Друга річ: все своє життя належати до доброї орґанізації і бути її дійсним членом, що сповняє свої обовязки. Хто навіть дуже здібний без орґанізації багато не зробить. Належати до й працювати в орґанізації — це річ природна людині. Хто здібний, той тільки в орґанізації використає свої талани, а хто не має особливших дарів природних, той в орґанізації може легко виробитися. Саме точне виповнення тих обовязків, ходження на збори, плачення членських вкладок стягає на него увагу всіх і здобуває йому добру опінію. З таким всі числяться.

3. Треба завжди бути веселим. Понурого і сумного ніхто не любить. Його уникають, бо він всім веселим затроює життя. Невеселий тільки з великим трудом знаходить для себе заняття, скоро його тратить, бо сумного ніхто не хоче довго мати в своїм товаристві. Хоч може бути сумне окруження, то однак смутком годі його направити. Можна хіба зробити його ще гіршим. Журба нікому ще не помогла, тож краще з погідним лицем братися до праці.

4. Незвичайно важною річчю є теж бути чистим. Цілий зверхний вигляд—волосся, лице, убрання—все повинно бути приличним. Неувага під цим одним зглядом є завжди великою перешкодою до успішного життя, бо такі люди ніколи не матимуть поваги між тими, що з ними пристають.

5. Знати не тільки рідну, але й чужі мови і кожного дня в них вправлятися. В противнім разі їх поволі забувається і через це багато тратиться.

6. Також треба багато читати. Але не читати щобудь, без розбору. Матеріял до читання треба уважно вибирати. І навіть вибрані книжки повинносѧ читати зі застановою, порівнювати прочитане з іншим нашим знанням. Важним і дуже корисним є мати під руками якнайновіші видання, бо тоді ідеться в парі з духом часу.

7. Бути чемним особливо для жінок і старших людей. Нечемні тратять дуже багато, а на чемності ще ніхто не втратив. Чемність приєднює приятелів, нечемність їх відпихає.

8. Добре розуміти вартість гроша і вміти його шанувати. Гріш не є щось найважніше. Мильне поняття про гріш доводить до скупства, неправди, облуди, зависти і взагалі нищить характер людини. А якжеж може особа зі зіпсутим характером бути щасливою?

9. Як найкраще знати своє заняття-роботу. Хто не певний у своїй роботі, хто не любить свого заняття, хто не представляє собі його як річ взнеслу, вартісну й корисну загалові, для того його праця буде сухим обовязком, неволею. І послідовно, коли він її як таку відбуває, щоб тільки збутися, то не великий хосен буде з неї. Своє заняття треба любити, студіювати, вправлятися в нім. Лиш тоді можна сподіватися успіху.

10. Ніколи нікому не шкодити, а помагати всім, що нашої помочі потребують. Через невдячність одних не відвертатися від других. У всім заховати рівновагу духа, бути второпним, справедливим і спокійним. Памятати завжди, що тільки дорога чесноти веде до добра.

Цими десятьма прикметами повинні старатися відзначитися всі члени УКЮ, бо вони становлять одиноку запоруку не тільки щасливого, але й успішного життя як власного, так і загального.

Вони не забули

На основі дотерішних відомостей довідуємося, що досі тільки два відділи УКЮ в Алберті виповнили завдання наложене на всіх Провінціональним Зїздом УКЮ в Чипмені минулого року в справі Фонду на Дівочий Інститут в Едмонтоні. Ці два відділи є: РАВНД ГИЛ і ВЕҐРЕВИЛ. УКЮ з Равнд Гил дало від себе жертву в сумі $25.00, а крім того зробило ще й базар на ту ціль дня 13-го листопада. Доходу мали $40.00. Отже разом від свого відділу вони дали $65.00. Честь їм.

Друґий відділ — це веґревільський. Він уладив дня 13-го листопада "пай сошел" і танець, а весь дохід—$25.00 переслали на Фонд Дівочого Інституту. Честь і їм.

Також довідуємося від відділів у Новому Києві, Плейн Лейк і Інисфрі, що вони спільними силами роблять великий карнавал, з якого дохід іде також на Фонд Дівочого Інституту. Це справді гарне й примірне діло. Бажаємо їм якнайкращих успіхів.

Чули ми і про відділ УКЮ у Редвей, що й він плянував базар на ту саму ціль, але точніших відомостей про здійснення цих плянів ми ще не одержали.

Діяльність вище згаданих відділів повинна бути взором для всіх інших. Одинцем ми ніколи до нічого не дійдемо. Треба всім іти разом і працювати спільно. Щойно тоді сповняться положені на нас надії.

НЕ ДАРМУЙТЕ

Чому так багато наших молодих хлопців і дівчат не люблять церкви, Служби Божої? Чому по декотрих парохіях видно так багато молоді на дворі, на вулиці і в автах тоді, коли в церкві співається Служба Божа? Чому?

Тому, що перевага нашої молоді не знає співати Служби Божої, нею не цікавиться, встидається молитися з молитовників і через це її нудно вистояти в церкві. Якщоб молодь брала в богослуженню активну участь, вона певно зі замилуванням слухалаб його і не ставалоб її там вкучно.

Але й на це є ратунок. Тепер зимова пора, вечорі довгі, час поволі минає. Це найвідповідніша пора на це, щоб всі відділи перевели в себе науку церковного співу, навчилися співати Службу Божу та інших церковних пісень. Це є річ не трудна; вона приємна і корисна, не тільки для самих членів УКЮ, але й для цілої парохії.

Коли ви навчитеся цього співу, тоді можете співати в церкві. Як гарно булоб почути цей ваш спів. Як тішилибся ваші батьки. Тоді ніхто не хотівби перебувати поза церквою в часі відправи, бо ви своїм співом начеб притягали всіх до церкви й затримувалиб їх там до кінця.

Тож починайте це діло при найблизшій нагоді. Заохочуйте других. Старайтеся, щоб ваш відділ був перший під цим зглядом. Користайте зі зимових вечорів. Не дармуйте. Причиніться і ви вашою працею, щоб раз на все викоринити зпоміж нашої молоді цей поганий і некультурний звичай переводити час Служби Божої поза церквою, в автах, на вулицях.

Тож до праці. Вчіться співати Службу Божу. Це від вас залежить. Не дармуйте.

Customer: "What have you got for grey hair?"

Conscientious Druggist: "Nothing but the greatest respect, sir."

The Catholic Girl

Her beauty — faith

Much more important than the young maiden's natural beauty is the beauty of her soul caused by virtues. The more virtues she has, the more beautiful and charming is her soul.

As in a wreath various flowers add to the beauty of the whole wreath, so also various virtues add to the beauty of the soul. The first flower in the maiden's blooming garland of virtues is the sunflower — faith, for its gaze is ever fixed above, and turned toward the glorious sun of divine truth. Faith—a clear, living, steadfast, unalterable faith is supremely necessary for every maiden, especially today. Therefore think of it now, young girl, and consider how great a blessing it is to possess the one true, Catholic faith.

Our Lord once said: "Blessed are they that have not seen and have believed." Why is it so? First, because by faith we please God. We must strive to be pleasing to God, and it is only by believing in Him that we can please Him. To understand this more clearly, think about your father and yourself. When do you please him best, when do you honor him most? Is it not when you believe in him most firmly, and show a childlike confidence in him? And how much more is this the case in regard to your heavenly Father? It is God's will that we believe in what He once taught and now teaches us by the voice of holy Church.

The Catholic faith is the source of our greatest happiness. Just reflect upon a few ordinary events of life. What is the happiest day of one's life? You know quite well—the day of one's first communion. Is it the external solemnity that so impresses one's heart? Or is it not rather the holy faith, which enables us to appreciate the beauty and understand the happiness of the pure and innocent girl's soul, who is priveleged to enter, for the first time, into the closest union with the Author of life, the supreme Good, the source of all happiness, with God Himself?

Or take another example. Have you beheld a pious Catholic mother at the moment of her greatest happiness, when her eyes wept tears of joy? Was it the day of her child's first communion? Was it the wedding-day of her son or daughter? Neither! The greatest joy she experienced was on the day when her son, the most promising of all her children, ascended the steps of the altar and celebrated his first Mass. What is the cause of this joy? Nothing but the Catholic faith that teaches that her son is now the representative of Christ and that he can now win many souls for heaven and save so many from hell.

You, young maiden, know as yet little of sorrow and suffering. But ask those who have often and painfully felt that this world is a valley of tears. Ask them what sustained them and poured consolation into their wounded hearts and even enabled them to rejoice in these dark hours. It was nothing else but their holy faith.

And in the hour of death — Oh! what a consolation is this holy faith! As one Protestant put it: "The new (Protestant) faith is indeed easier to live by, but the old (Catholic) faith is easier and happier to die by." Never forget this. Cling therefore closely to that holy faith, never relinquish it, but prize it highly, prize it above everything else, as your happiness and consolation both in life and in death.

Brazen Facts About Ukrainians

(By C. W.)

I. LANGUAGE

The Ukrainian language is a slav language, different in itself from all other slav languages. Other slav languages are: Russian, Tscheks, White-Russian, Slovak, Serbian-Croate, Bulgarian and Polish. Some words of all these languages can be understood by the people of these nations, for instance a Polish peasant can understand a little of Ukrainian wordings, but not all. This means that the languages are not the same. If a Ukrainian is to speak in the languages of any of the outside slav nations, he would have to study it deeply in order to master it and thus speak fluently. This means that there is a wide chasm of difference in these languages. Many people are wont to look upon the Ukrainian language as a Russian dialect. Therefore, owing to political reasons, the Tsarist scientist Floriski refused to recognize the Ukrainian language as an independent one, but the rest of the scientific world has always firmly declared that the Ukrainian language is distinctly an independent and self-formed language and that it has less in common with the Russian tongue than the Bulgarian has with the Serbian, or the Polish with the Tschek. In this respect, the researches of scientists such as Miklosich Malinowski, Shahmatov, Bouden de Cortene, Fortunatov, Corsh and Krinski, have thrown considerable light upon the problem, and even the Imperial Russian Academy of Science of St. Petersburg was forced to recognize the fact that the Ukrainian language is an independent one and allowed the publication of the Bible in Ukrainian. This took place in 1905. The detailed researches of Professors Gartner and Stozki proved that the Ukrainian language approaches nearer to the Serbo-Croate than to any other Slovanic language. Although the Ukrainian language itself has about four different dialects, this does not jeopardize its development. Despite the fact that owing to persecutions the Ukrainian language has lost none of its richness, for it is an established fact that the average Ukrainian peasant has about 3000 words at his command, while the average peasant of other countries has about 300 to 350. To make the difference that much more clarified the pronunciation, hardness, delicacy, melody, roots and endings of each language are to be noted and given consideration. In all these the Ukrainian language stands out distinctly with all its beauty in such a degree that it is well known amongst musicians that the most musical language in the world, after the Italian one, is the Ukrainian. Each language has a grammar and history of literature of its own. The Ukrainian is not back in this. Thus there are grammar books even of late compilers such as Michael Wosniak, Ivan Ohienko, etc. who are wont to purify the vernacular language.

Ukrainian reader. The Ukrainian language is your language. It is considered to be one of the most finest speaking languages. You ought to be proud of it and know more about it, for the most vital part of a nation is its language.

(to be continued)

Did you know that Technical Sergeant Anthony Curkowsky, an American of Ukrainian descent, can be regarded as the first victim of the Japanese-American war? Stationed on the Hawaiian Islands he was stabbed to death by the Japanese Fifth Column, Nov. 26, 1941. He mastered the Japanese language and was second in rank at the Islands. Before leaving America he was member of the Ukr. Catholic Parish of Frankford, Philadelphia, U. S. A.

Motion Picture Guide

(New York Office of theNational League of Decency)

Class A — Section I. Unobjectionable for general patronage.

The Bells of Rosarita. Cisco Kid Returns. Corpus Christi Bandits. Enchanted Cottage. Enemy of the Law. Fashion Model. Gangs of the Waterfront. Hollywood and Vine. House of Fear. I Remember April. Keep Your Powder Dry. Leave It to Blondie. Navajo Trail. Road to Alcatraz. Stranger from Santa Fe. The Unseen. There Goes Kelly. Utah. Docks of New York. Escape in the Fog. Identity Unknown. Patrick the Great. Rough Ridin' Justice. Scared Stiff. Son of Lassie. Tarzan and the Amazons.

Class A — Section II. Unobjectionable for Adults.

Behind City Lights. Betrayal from the East. Brewster's Millions. Bring on the Girls. Circumstantial Evidence. Crime, Inc. Dillinger. Crime Doctor's Courage. Earl Carrol Vanities. God is My Co-Pilot. Guy, a Gal, a Pal. High Powered. Hotel Berlin. It's a Pleasure. Molly and Me. Song for Miss Julie. Rough, Tough and Ready. Sudan. Swinging on a Rainbow. They Came to a City. Three's a Crowd. A Tree Grows in Brooklyn. Youth Aflame. Brighton Strangler. The Clock. Counter-Attack. Gentle Annie. Eve Knew Her Apples. Horn Blows at Midnight. It's in the Bag. Honeymoon Ahead. Medal for Benny. Murder He Says. The Randolph Family. Power of the Whistler. Valley of Decision. Two O'clock Courage. Zombies on Broadway.

Class B — Objectionable in part.

Affairs of Susan. Corn is Green. Great Flamarion. I Was Faithful. Phantom Speaks. Royal Scandal. Salty O'Rourke. Tonight and Every Night. Bullfighters. G. I. Honeymoon. Salome, Where She Danced. Song of the Sarong. Without Love.

WILL IT BE YOU?

If you but had a chance of becoming a King or Queen of "OUR FUTURE" for the year 1946, you would surely take advantage of it, wouldn't you?

Well, here is a grand chance for you! All you have to do is this: Get the largest possible number of new subscribers to "OUR FUTURE" and send in their full and exact addresses (in English) before May 1st, 1946.

The boy and girl who have to their account the largest numbers of new subscribers will be honorably publicized in this paper as King and Queen of "OUR FUTURE" for 1946 and in addition, shall receive special awards. The five competitors, who come next, shall also be awarded with suitable gifts and honorable mention. All the rest will likewise be treated according to their merits.

SO LET'S START WORKING FOR THE GOOD OF "OUR FUTURE." BRING IT INTO EVERY UKRAINIAN CATHOLIC HOME! START TODAY!

February the Fourteenth

The 14th of this month is a very happy day. It is the day when boys and girls with gleaming faces go running to their mail-boxes and return with stacks and stacks of greetings. And oh! what greetings! All bright and flashy, with cut-outs and carveins, and above all—hearts! A heart here, a heart there, hearts and hearts and hearts everywhere!

And now what's this all about? Do you know?

Why, of course! We all know it! It's Valentine Day! Yes, but what do all those hearts with darts and Cupids on those greetings mean?

Well. I'll tell you. Valentine Day is a day on which young boys and girls show each other their special affection and friendship. The heart is the centre of all these emotions, so in picturing our friendship and love, we picture the heart.

So on the bright morn of St. Valentine's Day we get as many cards as we have loving friends.

But there might be some unfortunates, who do not get any cards. They will sit by their desks with gloomy faces, with aching hearts, with teary eyes. Why? Because they have no one to send them these hearted cards. They have no friends!

Do any of you, Dear Readers, have the great misfortune to belong to this forlorned group? If you do, I sympathize with you. You perhaps did not know that friendship could be lost. Perhaps you did not realize, that it is to be looked after and cared for. Nobody will come up to you and tell you that he wants to be your friend. No, nobody. (Even man's best and most faithful friend, the dog, doesn't). Now when he sees you, he runs up to you, wags his tail, licks your hands, almost jumps out of his skin to show you how much he likes you, but did he do it the first time you saw him? He stood at a distance and barked at you. He did not come to you; you had to go to him; you had to show him you were interested in him; you had to pet him. You had to make him your friend. It wasn't he that made you his friend. The Golden Rule to make friends is: Look, hunt for them. Dale Carnegie in his popular book "How to win Friends" says:

"You can make more friends in two months by becoming interested in other people, than you can in two years by trying to get other people interested in you."

"He that can do this has the world with him. He will have hundreds of friends. He who cannot, walks a lonely way."

"I had friends," says another youth, "but I lost them."

"Again I ask you: Who's fault is it? Why did you lose them?"

"I don't know," would be the simple answer. But I think this proverb will give you the correct answer: "Many want to have such friends, as they themselves could never be." They would want their friends to give them Golden Mountains, mountains of love, sincereness, gratitude, but they themselves? Did we consider this question?

"Do to others what you would like others do to you," said Christ when He walked the stony hills of Judea two thousand years ago. Is this too old for our modern world?

Try it and see if it works. If you have no friends, look and you shall find them. To keep them, do to them what you would like them do to you.

I hope these few suggestions will help our Ukrainian Catholic Youth to become more popular, to gain more friends, and next year get four or five dozens more Valentine Greetings from all their beloved friends throughout the province.

Keep Fit, for Heaven's Sake!

It was a clear February evening. The radiant stars seemed gleaming by turns manifesting their charming beauty which was invisible at daytime. All in the family had their supper except Julia, though she had left her office at five. She was invited to a Sodality party and was ready waiting for her new girl-friend to call for her.

Julia too, was beautiful that evening. She was dressed in her lovely sky chiffon gown, her blond hair was all in shape, and her curls along the high forehead formed a wreath of pearls resembling emeralds. Her slender waist could be seen in the large mirror in front of which she was posing, admiring her own beauty.

But all of a sudden her friend Marian entered Julia's room arousing her from her graceful position.

"Gee, you look beautiful in your gown," exclaimed Marian.

"Really?" answered Julia amazingly. "I should," she went on, "because I am going to the party tonight. And this will be my last party of a kind this winter."

"Why?" requested Marian surprisingly.

"Don't you know that we Catholics will start Lent next week?"

Her words were spoken with earnestness.

Marian was startled by Julia's comment and could not understand her friend, because she was a Protestant by birth and did not know a least bit about Lent.

"Julia, don't you think that Lent is something medieval?" asserted Marian. "We Protestants have no Lent....."

"No, no!" interrupted Julia. "We inherited Lent from the early days of Christianity."

"But I do not like Lent," added Marian with a touch of irony.

"Why, don't you think it's beautiful? — It recalls the forty-days fast of Christ, Who fasted willingly for the love of us."

"Maybe it does," said Marian with disgust, "but, as I understand, Lent is not a matter of faith or morals, otherwise all religions would stick to this old custom of hermits, who lived in the African deserts."

"Listen," diverged Julia repugnantly, "although fast is not a matter of faith or morals, it is though, a matter of penance, a matter of sacrifice. And that's why it is so dear to the heart of the Church. If Christ was without sin and fasted forty-days, and what we?—Likewise, Lent is a modern invention. Practically every stylish girl I've heard of fasts all the year round — except for the nibbles between meals. And they do this for beauty's sake."

Marian nodded wordlessly.

"Many doctors make their patients fast for days," went on Julia, "and this is for health's sake. Athletes go through various diets and abstinences when they are trained. Prize fighters don't eat anything for 24 hours before the fight. Football players give up smoking, sweets, pork and pastries. Why shouldn't we spiritual athletes give up dancing, parties, movies, meats, sweets and other delicacies such as smoking and drinking —these forty days? — During Lent all grown-up Catholics imitate Christ and the Saints just a little. We understand Lent to be a matter of sacrifice, a matter of reparation for our sins. To us Lenten observance is for the sake of God. — We keep the Commandment of fast for Heaven's sake. And that's why Lent is so beneficial, so beautiful...."

With these words Julia abruptly ended her speech and they both went not to be late for the party.

NOVELTY! An unknown Birdie unexpectedly supplies valuable information about every UCY Club in Alberta and about each of its members. This time it's—

A Bird's Eye View of the U C Y of VEGREVILLE!

UCY Club at Vegreville was organized on November 12th, 1944 by Rev. Bernard Dribnenky. First Officers elected were: Bill Sysak, president; Harry Cikaluk, vice-president; Mary Berezowsky, secretary; E. Onufreychuk, treasurer; Mary Grechuk, librarian.

Took part in Amateur Concert at Mundare, winning most of the prizes.

Soon held it's own Amateur Hour at Vegreville.

On Mother's Day all members received the Blessed Sacraments and honored their mothers at the breakfast held for that purpose.

Last November it sponsored a concert commemorating the Ukrainian Heroes of November, 1918.

Also held a New Year's Party.

Presented $25.00 to the Girls' Institute Fund.

At present there are 9 subscribers to "Our Future."

Among present officers are: Mary Kubrak, president; Olga Mulick, vice-president; Mary Berezowsky, secretary; Harry Cikaluk, treasurer.

And now the members:

Mary Kubrak — A president of great abilities. Talks little and softly, but works much and hard.

Olga Mulick — New and shy member from the Metropolis Holden. Hard worker — thorough in everything. Great helper for the president.

Mary Berezowsky — What nice handwriting! Secretary for a second term. Give her work and she'll do it like nobody's business — just as usual.

Mary Dutka — A nice smiling kid. Engaging smile, but not engaged as yet.

Florence Grabas — Wearing glasses, but always looking over the top of them, just like..... What a hostess to our New Year's Party!

Victoria Lemisky — Walking home at night, stops and looks around every ten paces—afraid of he-ghosts.

Olga Charuk — Favorite saying: "Father, I didn't do it." Always picking a fight with one of our members, but it's O.K. as long as his (our) money is in a safe place.

Victoria Cikaluk — Words are missing to write of her qualities and abilities when she feels like putting them in use.

Mary Chimij — No, I'm not blushing —her favorite saying. Her hobby: missing school.

Helen Dutka — Prospective piano player, always wondering why the piano has so many keys and she has only ten fingers. See her blush.

Adeline Phillips — Blond terror of the Club. Favorite saying: "No, thanks, I'll go home by myself."

Olga Wapman — Heard of her: "Look at her hair—pure silk!" She's always willing to work and argue her point.

Elsie Semotiuk — The member who will argue her point till she wins. And — sometimes she's right — you bet.

Bertha Onufreychuk— Our McTavish School member. Watch her play Chinese Checkers — always in a blockade.

Elsie Ponich — Ever see her stay in one place? Human quicksilver, even in UCY work.

Stella Wapman — Olga's true sister. Never on same spot. Always looking forward to the day when school will be over for her.

Sonia Philips — Ever hear her sing? No? Oh, brother, you surely missed something.

Elsie Kubrak — Isn't she good at tripping people? Proof at hand!

Harry Cikaluk — Keeps our money safe and sound (we hope), just like his own nice wig.

Mike Semotiuk — Very active member. Special hobby: looking for a chance to give fellow-members a hot-foot.

Bill Ponich — His most beloved phrase: "Who has a cigarette around here?" Good member, always in time with his fee.

Bill Sysak — All he says is: "How about a smoke, Father?" Go to him all that are sad and weary— he's got the cure for such illnesses. You'll never regret it.

Walter Kubrak — Brother to our president, who surely treats him well. What more need we say about him?

Johnny Cikaluk — Big Bass!!! Real talkative member, especially during the meetings... Just like all the boys in the bunch.

Father Modest — Moderator of them all. Always sees two sides at once and always catches you doing something wrong. And you should hear him talk French! He's best friend to all.

The editorial staff of "Our Future" wonders which of these bright intellectuals will be first to contribute to the paper which gave up so much costly space to advertise their juvenile ambitions. So don't keep them waiting, please!

And now I'm on my way to spy the UCY members of some other club. Where I'm going now, you'll find out in the next issue.

Birdie.

У БОРОТЬБІ ЗА ІДЕАЛИ

(Докінчення зо сторони 2-гої)

їнська католицька молодь у Канаді створили один фронт. Цілею нашого молодечого Товариства є не лише відбити всі фальшиві кличі, але ми маємо виробитися на провідників і беремо на себе обовязок провадити своїх Братів Українців доброю дорогою. Нашим ідеалом є: **Слава Божа й добро нашого українського народу.** За покровителів ми вибрали собі наших дорогих Епископів, а організують і провадять нас наші ревні працівники — Отці парохи.

Наша програма є докладно виточена у Правильнику УКЮ, що є потверджений Епископським Ординаріятом. За короткий час спільної праці ми вже маємо гарні здобутки. Заряд Домініяльний, Комітети Провінціональні, Кружки місцеві — всі захоплені одною ідеєю. Величаві Зїзди, діяльність поодиноких Кружків і кооперація з централею, це найліпший доказ, що ми розвиваємося. На це ми й гуртувались, щоб працювати спільно. І в цім наша найбільша сила.

Найновіше діло, що немало причиниться до нашого розвитку, це наша помічниця в орґанізаційній праці — ґазетка для Молоді "Наша Будучність". Через неї ми будемо ліпше взаїмно себе пізнавати, будемо тішитись успіхами одні других, ця ґазетка навчить нас як жити й працювати для ідеї.

Українські Юнаки і Дівчата, впишуйтеся до нашого молодечого Товариства, читайте нашу малу ґазетку й творіть з нами одну душу, одно серце. Працюйте з нами **на славу Божу й для добра нашого українського народу.** Наш ідеал високий, наша ціль взнесла. Коли другі працюють над тим, щоб наш нарід знищити, ми доложім всіх старань, щоб поліпшити його долю. До праці, з Богом вперед!

Увага: У кожнім числі нашої ґазетки буде секція, що в ній стало пояснюватисяме статут УКЮ. Тому ніколи не опускайте — "У Боротьбі за Ідеали".

THOUGHTS FOR BOYS

The young man's lot is to go out into a hostile life. He's a warrior that goes forth to the field of battle. When you, my dear young friend, go forth into the world, you are going to encounter mighty enemies, the enemies of your soul. You must, therefore, put on a strong suit of armor which is able to protect you. And what is it? It's the shield of faith. Indeed, it's the impenetrable shield against the fiery darts of the devil. When the latter strives to lead you astray, by inciting you to voluptuousness, faith lays bare to your view the abyss of hell, the punishment of the unchaste. When he desires to dazzle you with the glitter of riches and honors which the world has to offer you, faith throws open the portals of heaven, where the highest rewards are prepared for those, who persevere in the pursuit of virtue. Wherefore contemplate this shield of faith that you may be convinced of its indespensable necessity, gladly take it into your hand and grasp it firmly. Let us first turn our attention to the foundation of all faith and religion: to the existence of God.

"Is there a God?" What an unnecessary question, you're thinking. And you are right. David says in one of his Psalms: "The fool hath said in his heart: There is no God." And truly; only a man destitute of reason, a man who is mad could make such an assertion.

Let us suppose that you show your watch to a friend and then say: "Must not he who made this watch, be a very clever fellow and possess a first-rate head-piece?" Now, suppose he were to reply: "Oh, nonsense. The watch made itself." Should you not gaze at him and even tell him that there's a screw loose in his upper story?

Now, the practical application of all this. Look upon the splendors of the universe, the countless multitude of heavenly bodies, the wondrous creations upon this earth. Does not the most consummate imaginable skill everywhere meet the eye?

But now listen to what certain unbelieving scientists say. They go still farther than the friend to whom reference was made above. They obstinately assert that the infinitely more wonderful machine of the entire universe also came into being of itself, having gradually developed out of a mass of primeval matter, which had always been in existence.

How ridiculous and absurd! But let us for a moment assent to their theory; they owe us a clear explanation of the most important point of all. They are bound to tell us whence came this primeval matter and the forces at work within it, by means of which the entire universe came into being.

Here these gentlemen find themselves driven into a very tight corner. In order to get out they are compelled to retreat to a certain extent from their assertion and say: "If you persist in having a God, you may give the name of God to this primary matter." But this doesn't settle the question, for to have such a God is the same as having no God at all.

Look again at the starbespangled sky, at the animal and vegetable kingdoms, look at the man, of whom Hamlet says: "What a piece of work is man! how noble in reason! how infinite in faculty! in form and moving how express and admirable! in action how like an angel! in apprehension how like a god!" And how can you say, by means of your common sense, that all this is the work of chance, and was brought into being by unintelligent, unreasoning forces and laws? Must not we say together with inspired David: "The heavens declare the glory of God?" Yes, there is a God; an omnipotent, all-wise, infinitely good God.

Thank God, dear reader, for this most precious gift, which enables you to say: "I believe in God, the Father Almighty, Creator of heaven and earth." Pray that you may always persevere in faith.

Дописи від відділів

ІНИСФРІ: Українське Католицьке Юнацтво приготовило гарну забаву "кард партій" в неділю, 2-го грудня. Велике число молоді прибуло на цю забаву й весело перевели той вечір. Щасливими вигравцями були: Михайло Бабич і Надія Глусь. По забаві мали ще смачну перекуску завдяки дівчатам УКЮ.

НОВИЙ КИЇВ: Українське Католицьке Юнацтво перевело весело вечір в суботу, 24-го листопада. Прибуло поверх 20 членів. Одна забава слідувала по другій... а все цікавіша. Відтак перервали забави, щоб вибрати кандидатку на Карнавал та уложити плян на дальшу працю. При кінці промовляв також о. парох М. Дацюк, ЧСВВ, заохочуючи всіх членів до спільної співпраці. По тім слідувала ще перекуска приготовлена дівчатами. А на закінчення устроїли великий контест—хто з дівчат скорше нагодує паєм свого товариша — розуміється, що обоє з завязаними очима. Сміху було аж надто. Тепер приготовляє наш Відділ представлення-комедію.

ЧИПМЕН. Дня 23-го листопада ми влаштували в Народнім Домі Аматорський Вечірок. Завдячуємо його стараням нашої предсідательки — панни Марії Єленяк. В цій програмі, в яку входили пісні, музика, танці і "гай скул квиз", виявився великий талант многих з нашої молоді. Найвищі нагороди одержали В. Савчук і А. Сафронович за танець. Панни А. і В. Сирінк одержали другу нагороду за пісню-дует. Панні М. Клепарчук припала третя нагорода за мандолінове сольо. Пісня-сольо панни М. Залєскі дала їй четверту нагороду, а пяту нагороду за дует дістали Е. Тхір і Е. Зайла.

У "квизі" взяли участь чотири хлопці й чотири дівчині. Нагорода припала хлопцям. По цій програмі слідував танець, під чудову музику орхестри п. П. Проскурняка.

Ми щиро дякуємо всім учасникам того вечірка, особливо п. І. Козякові за переведення програми і суддям П. Старкові, С. Батюкові, В. Єленякові і С. Ахтемійчукові за вибір найкращих контестантів.

Подав І. Ф. Козяк,
Прес. Реф. відділу.

ВЕҐРЕВИЛ. Дня 13-го листопада наш відділ УКЮ уладив у нашім Народнім Домі "пай сошел" і танець. Всі присутні гарно забавлялися. Підчас забави продано всі паї, що їх опісля разом з кавою ми з вдоволенням спожили. Весь прихід того вечірка ми дали на Фонд Дівочого Інституту в Едмонтоні.

В нас річні збори відбулися 25-го листопада. До заряду на 1946 рік вибрані: Марія Кобрак—голова, Ольга Мулик—заступ. голови, Марія Березовська—писарка, Гриць Чикалюк—скарбник.

Подала Марія Березовська,
Писарка відділу.

РЕДВЕЙ. Дня 11-го листопада наш відділ мав свої річні збори в Народнім Домі з гарним успіхом. У заряд на слідуючий рік увійшли: І. Лажовський—голова, Софія Ткачик—заступ. голови, К. Мелешко—писарка, М. Мельник—скарбник, Софія Сумка—пятий член заряду.

На цих зборах ми також рішили зробити базар, а дохід з нього віддати на Фонд Дівочого Інституту. Сподіємося гарних успіхів.

По зборах ми мали ще й забаву: кард парті і перекуску. Були з нами тоді й наш о. Парох—о. Д. Джиголик.

Подала Катерина Мелешко,
Писарка відділу.